

DE VADER

DOOR SIEGFRIED E. VAN PRAAG

DOCTOR Zuiderman, de bibliothecaris van de Openbare Leeszaal aan de Tolstraat, was eenigszins verbaasd toen hij met de laatste post een briefje kreeg dat van den ouden heer Azijnman bleek te zijn. Het luidde als volgt:

„Hooggeachte Doctor Zuiderman, U zult wel zeer verwonderd zijn een brief van mij te ontvangen. Ik ben namelijk sinds een paar dagen ziek en de dokter meent dat het wel drie weken duren zal voordat ik mijn kamer weer verlaten mag. Ik geloof dat de dokter erg optimistisch is. Nu neem ik de vrijheid maar eens onbescheiden te zijn. Zoudt U mij het genoegen willen doen, mij een avond te komen opzoeken? Ik zou U graag iets mededeelen dat ik niet schriftelijk berichten kan. Wilt U? Bij voorbaat ben ik U er zeer dankbaar voor en teeken, met de meeste hoogachting, Uw dw. Abraham Azijnman.”

Dr Zuiderman legde het briefje neer en glimlachte. Hij vond dat mijnheer Azijnman correcter schreef dan sprak. Wat kan die ouwe heer me te zeggen hebben? Maar de bibliothecaris besloot toch den heer Azijnman nog dien avond te gaan bezoeken. „Ik heb een zwak voor hem,” zei hij tot zichzelf. Dr Zuiderman herinnerde zich dat hij den ouden man werkelijk sinds een paar dagen niet in zijn leeszaal gezien had. En dat was een gemis. Want er ging een zekere gemoedelijkheid en gulheid van dien eerbiedigen en leergierigen ouden heer uit, die tot de goede atmosfeer van zijn zaaltje bijdroeg. Niemand was een vlijtiger bezoeker van de leeszaal dan Azijnman. Hij nam als het maar kon een vaste plaats in op de laatste rij, bij het raam dat op de straat uitzag. Eerst pakte hij *Het Volk* van de lessenaar, las de courant vluchtig door, nam dan het *Handelsblad* en wierp ook daar een blik in. Daarna leunde hij een wijle achterover. Hij had een zachtmoedigen oude-mannenkop, met vrij veel vlokkig grauw haar boven het bleeke schedelvel. Zijn type was dat van een corpulent mensch die door ziekte vermagerd is. Zijn gezicht, dat eens volbloedig kon geweest zijn, was nu grauw geworden. Wanneer hij de couranten gelezen had, boog hij zich in de laatste maand vóór zijn afwezigheid over de tafel en begon te schrijven, te schrijven, steeds maar door, op kleine, ongelijnde, rechthoekige glimmende witte papiertjes. Wat dat schrijven te beteekenen had, begreep Dr Zuiderman niet. Hij dreef wel eens den spot met den oude en vroeg hem of hij een nieuwe geschiedenis van Nederland maakte. — Of schrijft U de historie van de A.N.D.B.? Want Zuider-